

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Pfv.VI.21.660/2016/7.

A tanács tagjai: . Kollár Márta a tanács elnöke
 . Puskás Péter előadó bíró
 Tamáné dr. Nagy Erzsébet bíró

A felperes:

A felperes képviselője: Szabó Balázs Gábor Ügyvédi Iroda,
 ügyintéző: dr. Szabó Balázs Gábor ügyvéd

Az alperesek: I. rendű
 II. rendű

Az I. rendű alperes képviselője:
 Lendvai és Szörényi Ügyvédi Iroda,
 ügyintéző: dr. Lendvai András ügyvéd

A per tárgya: általános szerződési feltételek
 érvénytelenségének megállapítása

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél:
 felperes

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:
 Ítéltőtábla
 14.Gf.40.008/2016/4/III.

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:
 Törvényszék
 4.G.44.257/2014/18.

Rendelkező rész

- A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

- Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az I. rendű alperes részére 300.000 (háromszázezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

- Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak külön

felhívásra 3.500.000 (hárommillió-ötszázezer) forint
felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

- [1] A felperes és a II. rendű alperes mint adós és zálogkötelezett, továbbá a perben nem álló N. Gy-né készfizető kezes 2007. január 24-én 375.117 CHF összegű CHF-ben nyilvántartott kölcsönt vett fel az I. rendű alperestől. Felvettek továbbá ugyanekkor egy további 102.160 CHF összegű, szintén CHF-ben nyilvántartott kölcsönt is. A felperes és a II. rendű alperes a kölcsönök biztosítására önálló zálogjogot alapítottak külön szerződésben a k-i 15129/71, a 405, a 15/A/61, a 201/3/A/14, további a f-i 8098 helyrajzi szám alatti ingatlanokra, vagy azok meghatározott tulajdoni hányadára. Az ingatlanokra az I. rendű alperes hitelező javára bejegyzésre került az önálló zálogjog az ingatlan-nyilvántartásba. 2011 decemberében a felperes élt a végtörlesztés jogszabályban biztosított lehetőségével, aminek folytán mindkét szerződés megszűnt, továbbá a bejegyzett önálló zálogjogokat is törölték az ingatlanokról. Elszámolást a felperes és a II. rendű alperes ezt követően nem kértek.

A kereseti kérelem és az alperesek védekezése

- [2] A felperes keresetében előadta, hogy a felek az egyoldalú módosításokra és az árfolyamrésre vonatkozó rendelkezéseket egyedileg megtárgyalták, így a szerződések nem tartoznak a Kúriának a pénzügyi intézmények fogyasztói kölcsönszerződéseire vonatkozó jogegységi határozatával kapcsolatos egyes kérdések rendezéséről szóló 2014. évi XXXVIII. törvényben rögzített elszámolás szabályairól és egyes egyéb rendelkezésekről szóló 2014. évi XL. törvény (a továbbiakban DH.2. törvény) hatálya alá és előadta, hogy nincs jelentősége a szerződések végtörlesztéssel történt megszűnésének az ügyben, mert végtörlesztés során jogfenntartó nyilatkozatot tett. Elsődleges keresetében kérte annak a megállapítását, hogy a zálogszerződések semmisek, mert nem jött létre konszenzus a felek között a kölcsönre vonatkozóan, a felperes ugyanis ténylegesen 120.000.000 forint kölcsönt kívánt felvenni. Keresetét a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.) 251. § (1) bekezdésére alapította és előadta, hogy mivel nincs olyan kötelezettség, amelyet biztosítani lehetett volna, nincs azt biztosító érvényes zálogszerződés sem, mert az érvénytelen szerződésből eredő követelés biztosítása jogszabályba ütköző és semmis. Másodlagosan kérte annak a megállapítását, hogy a felek között a kölcsönszerződések nem jöttek

létre, mert a kölcsönösszeg nincs meghatározva a szerződésekben és azok a törlesztőrészletek összegét sem tartalmazzák. Hivatkozott e tekintetben a régi Ptk. 205. § (2) bekezdésében foglaltakra és arra, hogy ezek tekintetében konszenzus sem jött létre a felek között. Harmadlagosan kérte annak megállapítását, hogy a hitelintézetekről és pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi XCII. törvény (a továbbiakban: régi Hpt.) 213. § (1) bekezdésének a), b), c) és e) pontjaiba, a 47. §-ba ütközésük folytán a kölcsönszerződések a régi Ptk. 200. § (2) bekezdése alapján semmissek. Negyedlegesen a kölcsönszerződések részleges érvénytelenségének a megállapítását kérte, tekintettel arra, hogy azok 10. pontja - amely szerint a kölcsön kockázataival kapcsolatban megismerte az I. rendű alperes által nyújtott részletes tájékoztatást és tisztában van a devizahitel felvételével kapcsolatos kockázatokkal és az árfolyamváltozás lehetőségével és kockázataival és ebből eredően igényt nem érvényesít - tisztességtelen. A felek közti elszámolás összegét ehhez kapcsolódóan 0 forintban jelölte meg, a II. rendű alperest pedig mindezek türéseire kérte kötelezni.

- [3] Az I. rendű alperes valamennyi kereseti kérelem elutasítását kérte, a II. rendű alperes érdemi ellenkérelmet nem adott elő.

Az első- és másodfokú ítélet

- [4] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Az ítélet indokolása szerint a szerződés létre nem jött, illetve az érvénytelenség iránti a keresetindítással a felperes - mivel a felek szerződéses szabadságába beavatkozó jogszabály által lehetővé tett kedvezőbb árfolyamon végtörlesztett - joggal való visszaélést valósított meg. Nem fér össze ugyanis a jog társadalmi rendeltetésével az, hogy a felperes először a jogszabály által biztosított kedvezményes végtörlesztés lehetőségét veszi igénybe, majd ezt követően a szerződések létre nem jöttével, érvénytelenségével kapcsolatosan anyagi jogi igényt érvényesít az I. rendű alperessel szemben, létre nem jött, vagy érvénytelen szerződés esetén pedig végtörlesztésre nincs lehetőség. Utalt arra is, hogy időközben a felek nyilatkozatai alapján a bejegyzett zálogjogok már törlésre kerültek. Kifejtette azonban az elsőfokú bíróság azt is, hogy a kereseti kérelmek ezen túlmenően is alaptalanok. Az önálló zálogjog nem követelést biztosító zálogjog, létrejöttének alapjául a kölcsön jogviszony szolgál ugyan, de független attól, tehát amennyiben semmissek lennének a kölcsönszerződések, az sem érintené az ezektől független önálló zálogjogokat érintő szerződéseket, ha azok egyébként maguk érvényesek. Az önálló zálogszerződések nem minősülnek tehát érvénytelennek önmagában azért, mert a kölcsönszerződések, amely biztosítására szolgálnak érvénytelenek. A régi Ptk. 251. § (1) bekezdése nem ilyen, hanem a régi Ptk. 204. § (1) bekezdése

szerinti követelésekre vonatkozik.

A felperes kölcsönt akart felvenni és tisztában volt azzal, hogy a felvett kölcsön összege nem forintban kerül meghatározásra. Szándéka a kölcsönigénylő nyomtatvány szerint is CHF alapú kölcsön felvételére irányult, tévedésre pedig nem hivatkozott e tekintetben, tehát nem volt megállapítható, hogy ne jött volna létre a felek között konszenzus. A kölcsönszerződések tartalmazták a CHF-ben meghatározott kölcsönösszeg és a folyósítási limit összegét, egyértelműen kitűnik tehát azokból, hogy az ott megjelölt CHF összegnek megfelelő, de legfeljebb az ott feltüntetett forintösszeg képezi a kölcsön tárgyát, amely összeg megfelelt a felperes hitelkérelmének. Meghatározható a szerződésekből a törlesztőrészletek összege is, amely a szerződés alapján kiszámítható, de azok teljes futamidőre előre történt meghatározása az adott hitelkonstrukció miatt nem volt lehetséges, de azt a régi Hpt. 213. § (1) bekezdés e) pontja sem követelte meg.

A másodlagos kereseti kérelem körében az I. fokú bíróság hivatkozott arra, hogy a régi Ptk. 239/A. §-a szerinti, önmagában csak a megállapításra irányuló kereset nem terjeszthető elő a szerződés létre nem jöttének megállapítására, ezért vizsgálni kellett, hogy a Pp. 123. §-ában foglalt feltételek fennállnak-e. A felek azonban a végelszámolással már véglegesen rendezték az egymással szembeni igényeiket, így a felperesnek védendő jogi érdeke az I. rendű alperessel szemben nincs. A felperes maga is úgy nyilatkozott, hogy előadhatna marasztalási igényt, de arra hivatkozott, hogy ennek előfeltétele a jogalap tekintetében való határozat, ami azonban ellentétben áll a Pp. 123. §-ában kifejtett második feltétellel.

A felperes a személyes nyilatkozata szerint nem tárgyalta meg egyedileg az egyik szerződéses feltételt sem az I. rendű alperessel, a szerződések ennek megfelelően a Kúriának a pénzügyi intézmények fogyasztói kölcsönszerződésére vonatkozó jogegységi határozatával kapcsolatos egyes kérdések rendezéséről szóló 2014. évi XXXVIII. törvény (a továbbiakban: DH.1. törvény), valamint a DH.2. törvény hatálya alá tartoztak. A felperes azonban nem terjesztett elő a hiánypótlásra történt felhívás ellenére sem az érvénytelenség jogkövetkezményének alkalmazása iránti keresetet, ezért a DH.2. törvény 37. § (3) bekezdése alapján a bíróság úgy tekintette, hogy a kölcsönszerződések érvénytelenségének és a részleges érvénytelenségének a megállapítása iránti kereseti kérelmeit nem tartja fenn. Utalt még a harmadlagos kereseti kérelem körében arra is, hogy a régi Hpt. 213. § (1) bekezdés a), b), c) és e) pontjai alapján sem volt alapos a kereset, míg a régi Ptk. 209. § és 209/A. § (2) bekezdése alapján úgy ítélte meg, hogy - figyelemmel a 2/2014. számú PJE határozatban foglaltakra is - az árfolyamkockázat korlátozás nélkül a felperest terhelő volta a

felperes számára világos és érthető volt, illetve annak kellett volna lennie. Az érvénytelenség ezen az alapon sem volt megállapítható, egyebekben pedig a felperes a keresetét részletesen nem indokolta, a jóerkölcsbe ütközésre való hivatkozás pedig alaptalan volt, mert önmagában az ilyen fajta szerződéses konstrukció nem ütközik nyilvánvalóan a jóerkölcsbe.

- [5] A felperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. A jogerős ítélet indokolásában a másodfokú bíróság kifejtette, hogy a felperes keresetindítása nem jelentett visszaélésszerű joggyakorlást, mert nem tekinthető az I. rendű alperes jogai és törvényes érdekei csorbítására, vagy vele szemben illetéktelen előnyök szerzésére irányulónak a szerződés érvénytelenségére, vagy létre nem jöttének a megállapítására irányuló igényérvényesítés, amelyből a felperesnek továbbiösszegszerű igénye keletkezhet. Egyetértett a másodfokú bíróság azzal, hogy a kölcsönszerződések a DH.1. és a DH.2. törvény hatálya alá tartoztak. A Civilisztikai Kollégiumvezetők Országos Értekezletének konzultációjáról készült egyik emlékeztetőre hivatkozva kifejtette, hogy a zálogszerződés érvényessége nem állapítható meg anélkül, hogy a bíróság az alapjogviszonyt jelentő kölcsönszerződés érvénytelensége kérdésében ne foglalna állást az ítélet rendelkező részében. A jogszabály azonban kötelezővé teszi a fél számára az összegszerű elszámolásra is kiterjedő határozott kereseti kérelem előterjesztését, a kölcsönszerződés érvénytelensége iránti kereset tehát csak a jogkövetkezmény levonására és összegszerű elszámolásra is kiterjedő határozott kereseti kérelem előterjesztésével egyidejűleg adható elő. Amennyiben a fél ezt nem terjeszti elő, úgy kell tekinteni, hogy ezt a keresetét nem tartja fenn. Egyetértett azzal is, hogy a kölcsönszerződések létre nem jöttének a megállapítása iránti kereset alaptalan volt, tekintettel arra, hogy a Pp. 123. §-a szerinti feltételek nem álltak fenn. Az ítélet ezt meghaladó indokolását ezért a másodfokú bíróság mellőzte és az elsőfokú bíróság döntését részben eltérő indokok alapján hagyta helyben.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

- [6] A jogerős ítélettel szemben a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, amelyben kérte, hogy a Kúria azt helyezze hatályon kívül és az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatva a jogszabályoknak megfelelő, új határozatot hozzon és adjon helyt a keresetei valamelyikének. Másodlagosan a másodfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezése mellett a másodfokú bíróság utasítását kérte új eljárás lefolytatására, új határozat hozatalára.

A felülvizsgálati kérelem indokolása szerint a jogerős ítéletben a másodfokú bíróság nem vette figyelembe, hogy a kölcsönszerződés nem

jött létre és ezért semmis a zálogszerződés is. Utalt arra, hogy a másodfokú bíróság által hivatkozott civilisztikai értekezet emlékeztetője nem jogszabály, lényegtelen, hogy azon ki és mit fogadott el, ez nem lehet egy bírói ítélet indokolása. Érvénytelen, létre nem jött szerződésből kötelezettség nem keletkezik, így nincs zálogjoggal biztosítható követelés sem, ennek megfelelően a zálogszerződés a régi Ptk. 251. § (1) bekezdésébe ütközik és az ilyen szerződés a régi Ptk. 200. § (2) bekezdése alapján semmis. Utalt a BH1991.107. számú eseti döntésre, amely szerint a semmisség megállapítását külön nem is kell kérni, elegendő arra hivatkozni. Nem volt ezért lehetőség álláspontja szerint ez okból a kereset elutasítására. A felperes egyébként is marasztalási keresetet terjesztett elő, mert a kölcsönszerződés jogkövetkezményeként annak a megállapítását kérte, hogy a zálogszerződések is érvénytelenek. Előadta, hogy a BDT2015.361. számú eseti döntés nem zárta ki, hogy a zálogszerződés semmisségét önmagában a kölcsönszerződés semmissége eredményezze és lehet egy szerződés semmisségére jogot alapítani úgy is, ha nincs külön döntés a semmisségről, amelynek megállapítására a régi Ptk. 234. § (1) bekezdése szerint külön eljárásra nincs is szükség. Fennáll tehát a felperesnek a jogszabályi lehetősége arra, hogy a zálogszerződés érvénytelenségét úgy kérje, hogy ugyanakkor nem kéri a kölcsönszerződés semmissége jogkövetkezményének a megállapítását. A felperes csak a jogszabályba ütközés címén hivatkozott a régi Ptk. 251. § (1) bekezdésére, amelyet teljesen más jogi érveléssel negligált a bíróság. Utalt arra is, hogy a kölcsönösszeg tekintetében is lehetséges a szimmetria elvére hivatkozni, amelynek ellenkezőjét sem a 13/93. EK Irányelv, sem pedig a Kúria nem zárta ki. Hivatkozott továbbá arra is, hogy a szerződésben forintot számítottak át svájci frankra, nem tartalmaz a szerződés folyósítási időpontot és nem került sor az árfolyamrést szabályozó és a kamatmódosító feltétel tekintetében a bizonyítási teher kiosztására. Hivatkozott még a felperes a Pp. 221. § (1) bekezdésének és a 206. § (1) bekezdésének a megsértésére.

- [7] Az I. rendű alperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályában való fenntartására és a felperes perköltségben történő marasztalására irányult.

A Kúria döntése és jogi indokai

- [8] A felülvizsgálati kérelem nem megalapozott.
- [9] Az eljárt bíróságok a tényállást az ügy elbírálásához szükséges mértékben feltárták, azt helyesen állapították meg és érdemében helyesek az abból levont jogi következtetések is, a jogerős ítélet nem jogszabálysértő.
- [10] A felperes arra helyesen hivatkozott a felülvizsgálati kérelmében,

hogy a Civilisztikai Kollégiumvezetők Országos Értekezletének álláspontja, illetve az azt rögzítő emlékeztető nem jogszabály vagy kötelező erejű határozat, a bíróság ezért arra nem alapíthatja a döntését. Ez a testületi vélemény ugyanakkor alakíthatja, orientálhatja a joggyakorlatot és ezért az abban foglaltakra az eljáró bíróságoknak célszerű figyelemmel lenniük álláspontjuk kialakításakor és felhasználhatják azt érveik kidolgozására, döntésük alátámasztására. A másodfokú bíróság ennek megfelelően eljárva a határozata indokolásban az álláspontja megerősítésére hivatkozhatott a kérdéses emlékeztetőre.

- [11] A Kúria a keresetben vitatott kölcsönszerződések létre nem jötte, érvénytelensége tekintetében egyetértett az első-, másodfokú bíróságok által kifejtettekkel. Az elsőfokú bíróság elsődleges, joggal való visszaélésre alapított indokolása a felülvizsgálati eljárásban nem volt vitatott, így e tekintetben a Kúria sem foglalhatott állást. Egyebekben viszont az eljárt bíróságok helyesen állapították meg, hogy a kölcsönszerződések a DH törvények hatálya alá tartoztak és azok semmissége nem volt megállapítható, mivel a felperes nem kérte a jogkövetkezmények levonását és így a DH.2. törvény 37. § (3) bekezdése alapján úgy kellett tekintetni, hogy ebben a vonatkozásban a keresetét nem tartja fenn. Helyesen került megállapításra továbbá az is, hogy a szerződések létre nem jöttek a megállapítása iránti kereset előterjesztésére a Pp. 123. §-ába foglalt feltételek fennállásának a hiányában nem volt jogi lehetőség.
- [12] Az egyéb kereseti kérelmek körében az elsőfokú bíróság ezen túlmenően is részletesen kifejtette és helyesen állapította meg, hogy a kereseti kérelmek miért voltak megalapozatlanok. A felülvizsgálati kérelemben mindezt a felperes már lényegében nem is támadta külön indokolással, így a kifejtett indokokat a Kúria sem kívánja megismételni, mivel azokkal egyetértett, a felülvizsgálati kérelem pedig elsősorban a zálogszerződések érvénytelenségére koncentrált.
- [13] A kölcsönszerződéseket biztosító zálogjog tekintetében is helyesen döntöttek az eljárt bíróságok a kereseti kérelmek megalapozatlansága felől, de az elutasítás indokait az elsőfokú bíróság állapította meg helyesen.
- [14] Az ügy elbírálása szempontjából nem lehetett figyelmen kívül hagyni azt a tényt, hogy a felek önálló zálogjogra vonatkozó szerződéseket kötöttek. A felek erre irányuló akarata aggálytalanul megállapítható volt a szerződések A/II/2. pontjaiból. Az ilyen jellegű szerződés esetén a zálogjog a régi Ptk. 269. § (1) bekezdésében foglaltak szerint személyes kötelezettség nélkül terheli a zálogtárgyat, annak fő sajátossága pedig éppen az, hogy független a biztosított követeléstől. Az önálló zálogjog nem

járuléka a kölcsönszerződésnek, nem kapcsolódik ahhoz, annak nem kötelező eleme a biztosított szerződés meghatározása, de még a léte sem, ha nincs követelés a zálogjog még attól függetlenül is fennállhat és akár egy később létrejövő kölcsön vagy más igény biztosítékául is szolgálhat. A zálogjog önálló volta miatt a kölcsön és a zálogjog ilyen esetekben tehát nem kötődik egymáshoz, a zálogjog önállóan, a saját jogán áll fenn. Az önálló zálogjog nem kapcsolódik tehát egy vagy több adott kölcsönhöz, így a kölcsönszerződés érvénytelenségéből nem következik az önálló zálogjogot alapító szerződés érvénytelensége, a zálogjog létre, jogi sorsára a kölcsönszerződés nincsen kihatással, az önálló zálogjog a zálogtárgyat a követeléstől függetlenül is terheli. (Ellentétben a nem önálló, hanem egy, vagy több adott kölcsönt biztosító zálogjoggal).

- [15] A perbeli önálló zálogjogot alapító szerződések érvénytelensége tehát - az elsőfokú bíróság által leírtaknak megfelelően - akkor lett volna megállapítható, ha a szerződések saját maguk érvénytelenek egy olyan bennük rejlő okból eredően, amely már a szerződés megkötésekor fennállt. Az önálló zálogjogra vonatkozó szerződések érvényességének, vagy létre jöttének kérdése tehát nem függ a kölcsönszerződések érvényességétől, vagy létre jöttétől, alapjaiban téves volt ezért a felperes ezzel kapcsolatos álláspontja. Nem kérhette ezért a kölcsönszerződések érvénytelenségének egy olyan jogkövetkezményének a levonását sem, amely szerint abból eredően a zálogszerződések is érvénytelenek, mert ilyen jogkövetkezménye a kölcsönszerződések érvénytelenségének nincs. A felperes által hivatkozott BDT2015. 3361. számú eseti döntés alapjául szolgáló ügyben nem önálló zálogjog került alapításra, így az abban foglaltak ebben a perben nem relevánsak.
- [16] Helyesen utalt az elsőfokú bíróság arra is, hogy a régi Ptk. 251. § (1) bekezdése szerint bírósági úton nem érvényesíthető követelések körét a régi Ptk. 204. § (2) bekezdése tartalmazza, a felperes erre való hivatkozása tehát ebben a perben nem lehet alapos. A követelést biztosító zálogjogra vonatkozó szerződés azonban ettől függetlenül érvénytelen lehetett volna a követelést megalapozó szerződés érvénytelensége esetén, de a perbeli esetben a felek nem ilyen, hanem önálló zálogjogra vonatkozó szerződést kötöttek.
- [17] Az eljáró bíróságok egyértelmű és részletes indokait adták döntésüknek, a felperes viszont semmivel sem támasztotta alá ezzel szemben azt a hivatkozását, amely szerint megsértésre kerültek volna a Pp. 221. § (1) bekezdésében, vagy 206. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezések.
- [18] A Kúria a kifejtettekre tekintettel a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján a jogerős ítéletet - részben eltérő indokolással - hatályában fenntartotta.

Záró rész

- [19] A Kúria az I. rendű alperes kérelmére a Pp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson bírálta el a felülvizsgálati kérelmet.
- [20] A Pp. 270. § (1) bekezdése értelmében a felülvizsgálati eljárásban is irányadó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint kötelezte az eredménytelen felülvizsgálati kérelmet előterjesztő felperest az I. rendű alperes javára a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdése alapján, a ténylegesen végzett ügyvédi tevékenységgel arányosan megállapított és a 4/A. § (1) bekezdés szerint Áfá-val növelt összegű ügyvédi munkadíjból álló felülvizsgálati eljárási költség megfizetésére.
- [21] Kötelezte továbbá a felperest az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 74. § (3) bekezdése alapján irányadó, a költségmentesség alkalmazásáról a bírósági eljárásban szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése és 15. § (1) és (3) bekezdése alapján az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illeték állam javára történő megfizetésére. A pertárgy értéke az első- és másodfokú bíróság álláspontjának megfelelően a támadott szerződés értéke, amely csak a zálogszerződések esetében is meghaladja az 50.000.000 forintot.
- [22] Az ítélettel szemben a Pp. 271. § (1) bekezdés e) pontja alapján nincs helye felülvizsgálatnak.

Budapest, 2017. szeptember 5.

Dr. Kollár Márta s.k. a tanács elnöke, dr. Puskás Péter s.k. előadó bíró, Tamáné dr. Nagy Erzsébet s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

Sz.Sz.

bírósági ügyintéző